

ALS STRAATRATTEN

Boontjes in tomatensaus eet je met je handen en een blik worstjes klop je open met een steen. In Kabinet K's *Rauw* tonen zeven kinderen hoe eenvoudig het leven eigenlijk is.

‘Oei oei, het decor stort in!’ fezelt de vrouw voor mij terwijl er gruis uit de toneeltoeren op de schemerige scène stort. ‘Maar neen, zo begint het stuk’, fluistert haar man. Dat puin katapulteert je meteen naar een sloppenwijk waar de zon amper schijnt, de mensen uit conservenblikken eten en Thomas Devos’ naakte gitaarriffs wonderwel tot hun recht zouden komen.

Devos – u bekend van *Rumplestitchkin* en *Tommigun* – staat als een bard op de scène. Hij schildert in auditieve aardetinten, met een jankende, elektrische gitaar en een beetje melancholisch gezang. Op dat muzikale canvas schieten zeven kinderen in vale confectiekledij over en weer. Net ratjes. Van links naar rechts en van onder het zwarte achterdoek tot net voor de eerste toeschouwersrij. Ze rapen stenen op, vliegen elkaar in de armen (en houden elkaar even heel stevig vast), ze gebruiken een oude matras als trampoline of verstoppen zich in een verroeste boiler.

Ze overleven als straatkinderen, met opgeheven kin en een verbeten blik in de ogen, en verdedigen elkaar en hun wereld tegen twee volwassen dansers. Een introverte, oude vrouw (Kristina Neiryck) en een man (Kwint Manshoven). Hij beweegt als een geluidloos briesende stier die kinderen wegjaagt of wagslingert. Die hardheid is nieuw in de taal van Kabinet K, nieuw en verfrissend. Al maakt

HET REKWISIET

De matras is de veilige haven van de kinderen en verbeeldt de veerkracht waarmee zij het leven trotseren en vooral vieren.

Manshoven elke jaag- en slingerbeweging wél af met een teder gebaar, de vertrouwde handtekening van het Kabinet.

Manshoven en Joke Laureyns maken al jaren dans met kinderen. Als het goed is, tillen ze het jonge grut boven het eigen kunnen uit. Dat lukt ook in *Rauw*. Naast rennen en springen maken de kinderen korte, heftige, in het rond slaande bewegingen. Als lelijke eendjes die al spartelend jonge zwanen worden. Ze cirkelen energiek rond hun as, maar verliezen nooit hun evenwicht. Letterlijk noch figuurlijk.

Uiteindelijk vinden jong en oud elkaar in het dansen. Dat is mooi, maar ook wat soft. Want *Rauw* begeestert net omdat de kinderen in hun eentje indrukwekkend overeind blijven in die sombere, door volwassenen geruïneerde wereld. ELS VAN STEENBERGHE

RAUW

Kabinet K

Tot 22/2 op tournee

kabinetk.be, tommigun.be

★★★★★

RAUW. Hoe blijf je als straatkind overeind?